

POSTANOWIENIE

22 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 22 lutego 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa I. spółki akcyjnej w W.

przeciwko K. L.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej K. L.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 24 marca 2022 r., VII AGa 359/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. obciąża kosztami postępowania kasacyjnego pozwanego,
pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania

sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący K. L. powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Zdaniem skarżącego, w sprawie powstał problem „przekroczenia swobodnej oceny dowodów”, który wynikł z braku pełnego zbadania lub braku prawidłowej oceny dowodów w kontekście kondycji majątkowej C. Sp. z o.o. Problematyczną kwestię stanowi ponadto prawidłowość dokonanej przez Sąd Apelacyjny wykładni art. 299 § 1 i 2 k.s.h., ponieważ sąd *meriti* nie może poprzestać na stwierdzeniu, że po stronie wierzyciela doszło do wyrządzenia szkody, lecz powinien wskazać na takie elementy, jak jej wysokość i związek przyczynowy.

Jak przyjmuje się w utrwalonej judykaturze Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Oczywiste jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter, odnosić się do konkretnych, powołanych przez skarżącego przepisów prawa i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Bliższa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie stwarzała podstaw do przyjęcia, aby sytuacja taka miała miejsce w okolicznościach sprawy. Podkreślenia wymaga, że wykazanie rozważanej przyczyny kasacyjnej powinno nastąpić przez sformułowanie jednej bądź kilku zwartych tez, z których wynika, że zaskarżony wyrok jest *prima facie* błędny. Jeśli bowiem coś ma oczywisty charakter, to nie może jednocześnie wymagać rozbudowanych wywodów bądź analiz. Złożony w sprawie wniosek obejmował natomiast prezentację

własnego stanowiska skarżącego w kwestii wykładni art. 299 § 1 i 2 k.s.h. powiązaną z polemiką z ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Apelacyjny.

Postępowanie kasacyjne nie stanowi jednak kolejnej odsłony sporu co do oceny dowodów i prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych, służy natomiast kontroli legalności zaskarżonego orzeczenia, w warunkach związania Sądu Najwyższego jego podstawą prawną (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Twierdzenia faktyczne nieznajdujące oparcia w ustaleniach dokonanych przez sądy *meriti* nie mogą zatem służyć wykazaniu zasadności skargi kasacyjnej, a tym bardziej uzasadnieniu przyczyn kasacyjnych. Podniesiony w podstawach skargi zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalny, a powołane w skardze orzeczenia Sądu Najwyższego, mające służyć wykazaniu jego ograniczonej dopuszczalności, zapadły w stanie prawnym poprzedzającym wejście w życie art. 398³ § 3 k.p.c. i *de lege lata* należało je uznać za nieaktualne.

Pomijając te mankamenty skargi, w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że z art. 299 k.s.h. wynika domniemanie szkody po stronie wierzyciela, której wysokość odpowiada niewyegzekwowanemu długowi spółki. Domniemaniem tym objęty jest także związek przyczynowy między szkodą a niezłożeniem we właściwym czasie przez członka zarządu wniosku o ogłoszenie upadłości i fakt zawinienia niezgłoszenia stosownego wniosku (por. np. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2008 r., III CZP 72/08, OSNC 2009, nr 2, poz. 20, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., III CZP 54/15, OSNC 2016, nr 9, poz. 101 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2020 r., I CSK 4/19).

W zestawieniu z tym stanowiskiem wywody wniosku nie stwarzały podstawy do przyjęcia, iżby rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego było błędne, a tym bardziej, by było ono wadliwe w stopniu oczywistym i widocznym już *prima vista*, czego wymaga przyczyna kasacyjna określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2, art. 98 § 1-1¹, art. 108 § 1, art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[SOP]

[a!]

